

**Cine
este
Maud
Dixon?**

ALEXANDRA ANDREWS

Traducere din limba engleză de
SILVIU GENESCU

ARMADA

Redactor-șef: Marian COMAN
Designul copertei: Patrick INSOLE
Ilustrația copertei: © George MAYER/Shutterstock
Caligrafia titlului și coperte interioare: Raluca ILIE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR, Raluca ILIE
Redactor: Andreea ROȘEȚ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Marilena VASILE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANDREWS, ALEXANDRA

Cine este Maud Dixon? / Alexandra Andrews ; trad. din lb. engleză: Silviu Genescu. -
București : Nemira Publishing House, 2022
ISBN 978-606-43-1380-5

I. Genescu, Silviu (trad.)

821.111

Alexandra Andrews
WHO IS MAUD DIXON
Copyright © 2021 by Alexandra Andrews

© NEMIRA, 2022
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de tipografia PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1380-5

PREFAȚĂ

SEMAT, MAROC

— **M***adame*¹ Weel-cock?
Ridică pleoapa stângă, iar lumina galbenă o
inundă de-a dreptul. Zări o siluetă încrețoșată,
îmbrăcată în alb. Închise ochiul.

— *Madame* Weel-cock?

Un țiuit pătrunzător răsună de undeva. De data asta, se sili
să-și deschidă ambii ochi. Zăcea într-un pat incomod, încadrat de
două draperii mizerabile.

— *Madame* Weel-cock?

Își întoarse țeapănă capul. Un bărbat îmbrăcat în ceea ce părea o
uniformă militară stătea pe un scaun; se trase mai aproape de pat,
aplecându-se și privind-o cu atenție. Fața lui avea rotunjimile umflate,
ca de plastic, asemenea unui cap de păpușă bebeluș. Nu zâmbea.

— *Madame* Weel-cock? spuse el pentru a patra oară.

— Helen, îi răspunse cu vocea spartă.

— Helen, dădu el din cap. Știți unde vă aflați?

Se uită în jur.

— La spital?

— Exact! Ați avut o noapte de pomină.

— „O noapte de pomină“?

— Cea mai de pomină.

---

¹ „Doamnă“, în lb. franceză, în original (n. red.).

Ea scoase involuntar un mic hohot de râs. Bărbatul se încruntă, vizibil iritat. Deodată, draperia din stânga ei se dădu la o parte cu un foșnet. Amândoi întoarseră capul. Își făcu apariția o femeie purtând un batic alb și o haină de aceeași culoare. Poate era o soră medicală? Aceasta se aplecă deasupra patului și spuse ceva într-o limbă străină, netezind pătura subțire.

Apoi femeia se întoarse spre bărbatul de lângă pat, rostind ceva pe un ton mai ridicat. El sări în picioare, făcând un semn împăciuitor cu mâinile. Afișă un zâmbet fals și dădu draperia la o parte. Apoi plecă.

Tânăra din pat se întoarse spre asistenta medicală, dar și ea era pe punctul de a pleca.

— Așteaptă! strigă ea cu un glas răgușit.

Asistenta fie n-o auzise, fie o ignorase.

Rămăsese singură.

Își fixă privirea în tavan. Era plin de pete de apă, maronii. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar se pomeni stânjenită de ghipsul de la încheietura mâinii stângi. Atunci realizează că simțea durere. Peste tot.

Se uită din nou spre scaunul gol pe care stătuse bărbatul. Îi spusese „*madame Weel-cock*“. Avea impresia că era un detaliu important, dar nu-și dădea seama în ce context. Închise din nou ochii.

Câteva clipe mai târziu – sau poate după câteva ore –, draperia se dădu din nou la o parte. Asistenta reveni, însoțită de alt bărbat.

— *Madame Wilcox*, zise el. Mă bucur că v-ați trezit.

Pronunța cuvintele în engleză cu mai multă precizie decât majoritatea vorbitorilor nativi, accentuând riguros silabele.

— Sunt doctorul Tazi. Eram de gardă când ați fost adusă noaptea trecută cu două coaste rupte, o fractură de încheietură, hematoame pe față și pe corp. Am înțeles că ați suferit un accident de mașină. Vedem deseori pacienți cu răni ca acestea, provocate de airbaguri. Ați avut noroc că n-ați pățit ceva mai rău.

Ca la un semnal, sora medicală îi întinse un pahar cu apă și o pastilă albă, de mărimea unui molar.

— E hidrocodonă. Ameliorează durerea, spuse medicul. Voi reveni după-masă, pentru a vă examina, însă nu văd niciun motiv să vă ținem internată mai mult de încă o zi. Până atunci, ar trebui să vă odihniți, *madame Wilcox*.

Plecă, urmat de sora medicală al cărei halat flutura în spatele ei ca un vâl.

Madame Wilcox. Repetă numele în tăcere. Helen.

Apoi, lumina se stinse și o cuprinse somnul.

PARTEA ÎNTÂI

Două tinere urcau niște trepte înguste, îndreptându-se către locul de unde se auzeau râsete și muzică. Florence Darrow, cea din față, își plimba palma de-a lungul peretelui roșu ca sângele.

— Mi se pare un pic pervers să ții aici petreceri ale editurii, zise ea.

Ambele femei lucrau ca asistente de redacție la Forrester Books și, în acea seară, avea loc petrecerea de dinaintea vacanței organizată de biroul lor, care se ținea an de an la etajul al doilea al unui local întunecat numit Biblioteca, a cărui temă era kitsch-ul literar.

— E ca și cum ai organiza o conferință ONU într-un parc Disney.

— Absolut, o aprobă încetișor Lucy Gund.

Rochia i se ridicase pe coapse în timpul urcării, iar acum se șifonase.

Ajunseră la capătul treptelor și intrară să vadă care era atmosfera. Petrecerea începuse doar cu o jumătate de oră în urmă, dar dinspre mulțime se ridica deja zarva, ca un smog. Aproape o sută de oameni – mulți dintre ei fiind colegi de-ai lor, dar nu toți – se adunaseră în grupuri restrânse și compacte. Florence nu intenționase să ajungă prea devreme, însă acum își dorea să fi venit la timp, ca să prindă un loc doar pentru ele. Fetele scrutară încăperea, căutând chipuri cunoscute, prietenoase. Nu găsiră niciunul.

— Bem ceva mai întâi? sugeră Florence.

Lucy încuviință din cap.

Cele două tinere își începuseră cariera la Forrester în același timp, cu aproape doi ani în urmă, iar Lucy îi oferise imediat lui Florence loialitatea ei necondiționată.

Teoretic, Lucy era chiar genul de prietenă de care Florence sperase să aibă parte la New York. Lucy copilărise la Amherst, unde părinții ei erau profesori la catedra de limbă și literatură engleză a facultății. Tatăl ei scrisese biografia completă a lui Nathaniel Hawthorne. Florence sărbătorise prima Zi a Recunoștinței împreună cu ei, după ce se mutase în New York; fusese încântată să descopere că locuința lor veche, plină de cărți, se afla peste drum de casa poetei Emily Dickinson. Era genul de idilică viață intelectuală în mijlocul căreia Florence își dorise mereu să fi crescut. Reprezenta tot ceea ce apartamentul înghesuit din Port Orange al mamei sale nu reușise vreodată să fie.

În realitate însă, lui Lucy îi lipsea acea atitudine sofisticată și plină de încredere pe care Florence o considera moștenirea firească a unei astfel de copilării. Era îngrozitor de timidă, iar uneori Florence bănuia că mama lui Lucy îi spusese că totul avea să fie bine dacă își găsea chiar și o singură prietenă la New York. Florence fusese prima persoană pe care Lucy o cunoscuse la Forrester.

Nu se integraseră cu adevărat în cercul de cunoștințe al angajaților, în special pentru că Lucy nu încercase s-o facă, iar Florence nu reușise. Din moment ce Florence rupsesse orice legătură cu vechii ei prieteni din Florida – își vedea trecutul ca pe un mădular cangrenat care trebuia retezat spre binele general –, Lucy era, din toate punctele de vedere, singura ei prietenă.

Își croiră drum prin mulțime, trecând pe lângă o masă lungă, plină cu struguri și brânzeturi, avansând spre un bar impunător din mahon, aflat mai în spate. Un barman îmbrăcat într-o vestă din satin negru zâmbi privind undeva deasupra capetelor lor. După câte se părea, ele nu îndeplineau cerințele necesare pentru a se bucura de atenția lui. Lucy era obișnuită să fie ignorată – de fapt, chiar părea să prefere lucrul ăsta –, însă Florence avusese suficient succes la bărbați, așa că era dezamăgită când farmecele ei treceau neobservate.

Florence nu era urâtă, dar primul lucru pe care toată lumea îl observa la ea era, fără excepție, paloarea sa. Arăta de parcă ar fi crescut într-un buncăr, nu sub soarele Floridei, ceea ce o făcea să se gândească deseori, cu satisfacție, că era o dovadă că se născuse în locul nepotrivit. Pielea ei albă se înroșea foarte ușor, fie din timiditate, fie din înflăcărare, nu era niciodată clar din ce motiv, ca și cum creatorul ei ezitase între impulsurile rivale de păstrare a purității și perversiune. Unii bărbați găseau acest aspect fascinant, însă pe mulți îi dezgusta. De asemenea, avea niște ochi întunecați, aproape negri, iar buclele de un blond murdar păreau să-i țâșnească din cap asemenea șerpilor Meduzei. În ciuda sutelor de dolari cheltuiți de mama ei pe geluri, spray-uri și creme pentru păr, Florence tot nu reușise să le îmblânzească.

— Ce să fie, domnițelor? întrebă barmanul pe un ton exersat.

Lumina se reflecta în vârfulurile date cu gel ale părului său. Florence își imaginează cum îi strivește șuvițele cu degetele, ca pe niște fire de iarbă înghețată.

Lucy arată spre un afiș care făcea reclamă unui cocktail creat special pentru acea seară.

— Eu cred că aș încerca un Dewar's Decimal System¹.

Florence ceru un vin roșu.

— Am Cabernet sau Pinot.

— Oricare dintre ele, zise ea, sperând că avusese un ton degajat.

Nu știa nimic despre vinuri.

Sorbiră fiecare din propriul pahar, apoi plecară să găsească un grup primitiv. Zăriră alte câteva asistente adunate lângă masa cu mâncare și li se alăturară. O fată care ocupa postul de redactor junior, pe nume Amanda Lincoln, se certa vehement cu un tip înalt, deșirat, de vreo douăzeci și ceva de ani, care purta un costum cafeniu din velur.

---

¹ Denumirea acestei băuturi este un joc de cuvinte care înlocuiește primul termen din Dewey's Decimal System (un sistem de clasificare folosit de biblioteci pentru a aranja cărțile după subiect) cu cel al unei mărci de whisky, Dewar's (n. red.).

— Nu există absolut nicio șansă, misogin nenorocit ce ești! zise Amanda.

Gretchen, o asistentă vioaie, al cărei birou era vizavi de cel al lui Florence, se întoarse ca să le explice:

— Fritz pretinde că știe sigur că Maud Dixon este bărbat.

— Nu se poate, șopti Lucy, ducându-și mâna la gură.

Maud Dixon era pseudonimul literar al unei scriitoare care debutase cu doi ani în urmă cu romanul *Mississippi Foxtrot*, care avusese un succes extraordinar în rândul publicului. Era povestea a două adolescente, Maud și Ruby, dornice să scape din orașelul Collyer Springs, din Mississippi, ale căror planuri sunt date peste cap la fiecare pas din cauza vârstei lor fragile, a faptului că sunt fete, din cauza sărăciei și a indiferenței familiilor lor. Lucrurile ajung într-un punct critic când Maud ucide un constructor care trecea prin oraș, în drum spre locul său de muncă din Memphis. Acesta făcuse greșeala de a pune ochii pe Ruby, în vârstă de șaisprezece ani, refuzând să-și vadă de treburile lui.

Crima le eliberează pe cele două fete din ghearele orașelului natal. Una dintre ele ajunge la închisoare; cealaltă primește o bursă din partea Universității din Mississippi.

Criticii au remarcat imediat stilul dur și lipsit de sentimentalism al prozei, precum și prospețimea viziunii, fapt care a atras atenția lumii literare, însă cartea n-a avut cu adevărat impact decât după ce o vedetă de la Hollywood a ales-o pentru clubul ei de lectură. Fie datorită intuiției, fie din întâmplare, romanul a apărut la apogeul mișcării #MeToo, surprinzând perfect furia brutală, îndreptățită, care domina momentul. Orice se întâmplase în spatele crâșmei Driftwood în noaptea când tânăra Maud Dixon îl înjunghiasse pe Frank Dillard – fără îndoială, un personaj libidinos –, nu era ceva pentru care puteai s-o învinovățești.

Cartea se vânduse în peste trei milioane de exemplare în Statele Unite și se anunțase deja că avea să devină baza unei miniserii. În mod curios, autoarea ei, Maud Dixon, era o enigmă. Nu dădea interviuri, nu făcea turnee de promovare a cărții, nu

apela la niciun fel de mijloc de publicitate. În carte nu exista nici măcar un cuvânt de încheiere al autorului.

Editura care publicase romanul – una dintre rivalele lui Forrester – a recunoscut că „Maud Dixon“ era un pseudonim literar, că autoarea preferase să-și păstreze anonimatul. Firește, acest lucru a declanșat imediat speculații nestăvilite cu privire la identitatea ei. „Cine este Maud Dixon?“ era întrebarea pusă în nenumărate articole din ziare, pe forumuri și în cadrul prânzurilor editorilor din întregul oraș.

Cele două persoane pe nume Maud Dixon cunoscute în America fuseseră urmărite cu conștiinciozitate și eliminate de pe lista suspectilor. Una trăia într-un azil de bătrâni din Chicago și nu-și putea aminti nici numele propriilor copii. Cealaltă era tehnician dentar și copilărise într-un oraș al clasei muncitoare din Long Island și, conform tuturor celor spuse despre ea, nu dovedise niciodată talent sau înclinație spre scris.

Mulți oameni presupuneau că povestea era una autobiografică, din moment ce autoarea și naratoarea aveau același nume. Câțiva detectivi amatori au identificat crime care aveau elemente comune cu aceea din carte, însă niciuna din ele nu era îndeajuns de asemănătoare pentru a fi revelatoare. În afară de asta, în Mississippi, toate documentele din instanță ale proceselor în care erau implicați minori erau secretizate când aceștia împlineau douăzeci de ani. Orașelul Collyer Springs nici măcar nu exista. Investigația luase sfârșit, așadar.

În general, Florence tindea să disprețuiască toate cărțile care-și datorau succesul unor intrigi dramatice. Crima, după părerea ei, era o soluție narativă de doi bani. Însă, când citise *Mississippi Foxtrot* rămăsese uimită. Crima nu era, practic, un tertip pentru a mări miza cărții; era însăși rațiunea de a fi a acesteia. Cititorul putea simți stăruința autoarei; imperativul absolut al criminalei, chiar și satisfacția pe care o simțise când înfipsese cuțitul.

Florence încă mai putea recita acest pasaj:

Cuțitul alunecă înăuntru cu ușurință, un intrus cu lama ascuțită pătrunzând în țesuturile calde, feminine din corpul lui

Frank. Ea ridică din nou cuțitul. De data asta lovi o coastă, iar lama se cutremură violent. Mâna ei alunecă de pe plăsele, plesnind carnea moale și albă. Burta lui era acoperită acum de sânge, firele de păr aspre, întunecate erau năclăite precum scalpul unui nou-născut.

Vocea narativă nu semăna cu nimic din cele citite de Florence până atunci: era ascuțită și sălbatică, aproape violentă. În cele din urmă, nu-i păsa dacă Maud Dixon era bărbat sau femeie. Știa că, oricine ar fi fost, era un outsider, la fel ca Florence.

— De ce te enervezi atât de tare? o întrebă Fritz pe Amanda. Doamne, nu vreau să zic că femeile nu știi să scrie! Nu spun decât că *acest autor* nu este o femeie.

Amanda se ciupi de nas și inspiră adânc.

— De ce sunt așa nervoasă? Pentru că *această autoare* a fost cel mai bine vândută scriitoare a anului și a fost nominalizată la National Book Award. Dar, bineînțeles, poate fi o carte „importantă“ numai dacă a scris-o un bărbat; dacă a scris-o o femeie, e doar o porcărie pentru cluburile de lectură. Dumnezeuule, nu poți să halești toată pâinea, și apoi să vii să ne iei până și ultimele firimituri de la gură!

— Statistic vorbind, se băgă Florence, James Patterson fost autorul cel mai bine vândut al anului, chiar dacă *Mississippi Foxtrot* a fost *cartea* care s-a vândut cel mai bine.

Cei din grup se întoarseră simultan s-o privească.

— Așa cred, adăugă ea, deși era sigură, și imediat se urî pentru asta.

— Oau, mulțumesc, Florence, uite cum mai dispăre o firimitură!

— Chestia asta n-are nicio treabă cu lista de scoruri pe care-o ții în buzunar, Amanda, zise Fritz. Apropo, o prietenă de-a mea, care din întâmplare e angajată la Frost/Bollen, a jurat în fața mea că Maud Dixon este bărbat. Ar *putea* fi o femeie, bineînțeles, dar, din întâmplare, în cazul ăsta nu e.

Dădu din umeri în semn de scuze. Frost/Bollen era agenția literară a lui Maud Dixon.

— Atunci, cine-i? întrebă Amanda. Cum îl cheamă?

Fritz păru încurcat.

— Nu știu. Doar a auzit vorbindu-se ca despre un „el“.

Amanda ridică mâinile, exasperată.

— Frate, asta-i o mizerie colosală! Efectiv nu există posibilitatea ca un bărbat să fi scris cartea asta. Nu există vreun bărbat pe pământ care să poată scrie atât de convingător personaje feminine. Indiferent cât de mult s-ar convinge pe el *însuși* că poate.

Drept pedeapsă pentru timiditatea de care dăduse dovadă mai devreme, Florence zise:

— Dar cum rămâne cu Henry James? Sau cu E.M. Forster? Ori William Thackeray?

Avusese dintotdeauna o afinitate pentru Becky Sharp¹.

Amanda se întoarse s-o înfrunte:

— Pe bune, Florence? Crezi că *Mississippi Foxtrot* ar fi putut fi scrisă de un bărbat?

Florence dădu din umeri.

— Poate. Nu văd de ce ar conta.

Amanda ridică privirea în tavan și zise, minunându-se:

— Nu vede de ce ar conta!

Se întoarse și întrebă:

— Ești scriitoare, Florence?

— Nu, răspunse ea încet.

De fapt, tot ce-și dorea mai mult pe lume era să fie scriitoare. Dar nu așa stăteau lucrurile în cazul tuturor? Probabil că fiecare dintre fete avea o jumătate de roman pitit în vreun sertar. Dar nu poți să zici că ești scriitoare până nu-l scoți de-acolo.

— Atunci poate că e greu să înțelegi pe deplin cât este de important pentru scriitoare să aibă ca exemple alte femei. Unele care le-au precedat, care au refuzat să lase bărbații să le explice viața interioară. N-am nevoie ca încă un *bărbat* să-mi spună cum *sunt* femeile, bine? Poți să înțelegi asta?

Florence făcu o mișcare care semăna cu ceva între o ridicare din umeri și un semn din cap.

---

¹ Personaj al romanului *Bâlciul deșertăciunilor*, de William Thackeray, o femeie care se folosește de propriile farmece pentru a urca pe scara socială (n. tr.).

— „Nefericită este țara care are nevoie de eroi“, adăugă Amanda. Florence nu zise nimic.

— Brecht? adăugă Amanda, ridicând din sprâncene.

Florence simți cum o podidește căldura, ajungându-i direct în obraji, așa că se răsuci într-o parte, pentru ca nimeni din grup să nu observe. Dădu peste cap restul de băutură dintr-o singură înghițitură și se întoarse la bar, unde ridică paharul gol în direcția barmanului, cu un zâmbet încordat.

Se sprijini de lemn și-și scoase pe rând picioarele dureroase din încălțări. Nu-i plăcuseră niciodată fetele care aveau încrederea de sine a Amandei. Erau aceleași fete care, în timpul liceului, o luaseră pe Florence sub aripa lor pentru o săptămână și defilaseră cu ea peste tot, ca și cum ar fi fost doar un câine salvat de la adăpost, înainte de a-și pierde interesul pentru ea. Florence știa că pentru ele nu era decât o simplă piesă de recuzită pe care s-o folosească în spectacolul lor. Și dacă nu coopera, jucând rolul de protejată recunosătoare, nu le mai folosea la nimic. Era o rutină atât de stupidă, asta o enervase pe Florence cel mai mult. Amanda, care crescuse în cartierul Upper West Side, își purta armura de feministă la fel cum probabil își purtase uniforma de la școală privată, cu dezinvoltură, fără să se gândească prea mult, dar cu convingere.

Florence nu fusese niciodată capabilă să atingă acea culme a indignării pe care se părea că o cereau timpurile, iar această imunitate față de revolta comună o plasa adesea complet pe dinafara tuturor lucrurilor. Această indignare părea să fie liantul care-i ținea împreună pe toți ceilalți: cupluri, prieteni, publicul-țintă al majorității mijloacelor media. Chiar și tinerii care împărțeau petiții pe stradă o ignorau pe Florence, de parcă i-ar fi simțit solipsismul înnăscut.

Nu era indiferentă, sigur că nu, însă își rezerva furia pentru scopuri mult mai personale. Dar care erau acestea, n-ar fi putut spune. Putea fi la fel de surprinsă ca toți ceilalți de ce-i provoca accese de furie. Erau niște experiențe rare, deconcertante, care o făceau să se simtă foarte vulnerabilă și confuză, aproape ca după

o călătorie într-o zonă cu alt fus orar, ca și cum corpul ei ar fi gonit înainte fără ea, iar ea s-ar fi străduit să-l ajungă din urmă.

Odată, la un seminar de creație literară la facultate, profesorul lui Florence a criticat dur în fața tuturor una dintre povestirile ei, numind-o plicticoasă și lipsită de originalitate. După oră, Florence a devenit din ce în ce mai isterică apărându-și opera, apoi a trecut la un atac personal asupra lui, un autor de mâna a doua, care publicase doar un singur volum de povestiri, ignorat de toți. Când în cele din urmă și-a pierdut suflul, profesorul se holba la ea cu o expresie care putea fi descrisă ca groază. Florence abia dacă-și amintea ce-i spusese.

După ce barmanul observă în sfârșit paharul gol al lui Florence, o voce din spatele ei o luă prin surprindere:

— Sunt de partea ta.

Se întoarse. Era Simon Reed, directorul editorial, un bărbat înalt, slab, cu un păr pleștit, trăsături delicate și cu niște pistrui răsfirați pe față. În mediul lor, era considerat chipeș, însă Florence își putea imagina ce s-ar fi spus despre el prin Port Orange, unde trăsăturile delicate nu prea erau considerate o calitate pentru un bărbat.

Se răsuci spre el.

— În ce sens?

— În sensul că nu-i pasă naibii nimănui cine este Maud Dixon.

Cuvintele i se rostogoleau de pe limbă de parcă ar fi fost lichide. Era beat, își dădu ea seama.

— N-ar schimba cuvintele din pagină, continuă el. Sau, mai degrabă, pentru unii le-ar schimba, dar n-ar trebui. Ezra Pound a fost un fascist, dar tot a scris niște propoziții al dracu' de frumoase.

— „Furnica-i un centaur în lumea-i de dragon“, zise Florence.

— „Distruge-ți vanitatea, am zis, distruge-o“¹, continuă Simon, dând din cap.

Împărțisără un zâmbet tăcut, complice. Văzu cu coada ochilor că Amanda-i urmărea, dar aceasta își mută privirea în altă parte

¹ Din „Cânt LXXXI“, de Ezra Pound (n. tr.).

când își dădu seama că Florence o observase. Barmanul puse pe tejghea un pahar nou de vin pentru Florence. Când îl luă, Simon dădu noroc și se apropie de ea.

— În cinstea anonimatului, zise el încet.